

F.CHARM

O AIA
NEAGRĂ
DIN
MULTIME

BOOKZONE

Trecut-au anii și m-au găsit azi sub un salcâm undeva prin Deltă, în vara lui 2021, gândindu-mi viața și descifrând amintiri pe care le-am adunat pe talpa ghetelor mele.

Toate s-au dus fără să-mi dau seama și, privind în oglindă, am observat primul fir alb. Să fie semnul maturității? Să fie ceasul care sună și-mi spune: „Ai aflat cine ești?” Sau să fie pur și simplu cursul unei vieți ce pare că, de la zi la zi, îmi spune: „Grăbește-te, că nu mai ai mult timp!”

Toate s-au dus, un singur lucru a rămas, un simplu și insignifiant vis pentru mulți care mă privesc, acela de a-mi duce misiunea la capăt, de a privi în gol în ultima clipă și de a putea să-mi mulțumesc că am lăsat ceva bun aici și că Dumnezeu mi-a luminat mintea să nu mai joc după regulile lor, așa cum am făcut-o mulți ani, când am urmat indicațiile unei turme fără stăpân. Probabil din acest motiv am cunoscut decepții, depresii, invidie și desconsiderare, făcând ce face majoritatea și având aceleași așteptări: succes, topuri, bani și aprecierea unui public superficial care aleargă mereu după locul unu, neștiind că locul unu nu e veșnic, neștiind că vine alt loc unu în locul meu și că ei îl vor venera pe ăla, uitând rapid de ceea ce idolatrizau acum 5 minute. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama că muzica poate fi un instrument de educație și că-l pot folosi în slujba binelui, mi-a luat mult timp să văd că nu un contract cu o casă de discuri îmi face trăirea

să circule, mi-a luat mult timp să-mi dau seama ce înseamnă să ai un susținător adevărat care să te asculte cu sau fără hit, mi-a luat mult timp să fiu eu, să mă accept și să conștientizez că fiecare om are o menire și că, dacă mi-am găsit-o, trebuie să o duc la capăt cât mai curat, sincer și fără compromis, indiferent cât de dificil pare drumul. Mi-a luat mult timp să simt că tot ceea ce scriu va rămâne și că nu ar trebui să mă intereseze părerea ta despre ceea ce scriu, pentru că: nu pot cere unui ascultător să simtă ca mine, să iubească, să urască, să aibă furia mea, ura mea, să plângă ca mine sau să împărtășească aceleași regrete aruncate pe niște tobe și un pian. Mi-a luat mult timp să înțeleg fraza: „Frate, te susțin, vino la mine în oraș, îmi doresc să te văd în concert!”, ca atunci când urc pe scena aceea, în orașul respectiv, din miile de fani care mă sprijină cu tastele din telefon, să fie acolo și o mână de oameni reali.

Mi-a luat mult timp...

Asumat, merg înainte și înțeleg acum rolul meu, indiferent de: piedici, ură aruncată gratuit și, uneori, dezamăgire.

Sunt eu cu mine fără nimeni, așa am fost, așa sunt și așa voi fi, nu va călca nimeni în locul meu pe spini și pietre ca să-mi poarte crucea până la capăt. E un drum greu, o sângerare plăcută în tălpi când văd născut un cântec sau un poem al cărui mesaj ajunge la oameni.

Ce înseamnă OM?

E o întrebare care îmi cere un răspuns în fiecare zi, la prima gură de cafea.

Oare eu sunt om?

Oare e de ajuns că m-am născut și umblu din loc

în loc, căutând disperat sursa care-mi pune un zâmbet pe buze?

Oare e suficient faptul că mă mișcă: un copil flămând, un bătrân uitat într-un azil, un student care a tocit băncile și cărțile unei facultăți, dar care îmi spune sfios: „Doriți și pungă?” din spatele unei case de marcat de la supermarket, un credicios hulit de turma oarbă, care gustă deșertăciunea societății....?

Oare doar că respir și simt mă face om. Sau faptul că greșesc uneori voit?

Lăcomia face parte din a fi om? Pentru că e ciudat: cu cât am mai mult, vreau să ating următorul nivel și vreau mai mult – atât material, cât și spiritual.

Poate că nu-s om îndeajuns de mult, dar un lucru e cert: așa slab, vicios, lacom, rece uneori, superficial și suspicios, eu-ul meu îmi spune că Dumnezeu este lumina, calea cea dreaptă și dragostea pură și ca om sau nu, sunt dependent de ele, iubesc să fiu iubit, iubesc lumina și drumul drept, fără serpentine ce au ca scop să-mi conducă sufletul în partea întunecată.

Poate nu sunt om fiindcă nu îmbrățișez ideologii care sunt împotriva dependențelor mele.

Poate d-aia sunt Oaia Neagră din mulțime!

30 DE GRADE

Era cald, acum e frig

Cerul plânge și eu strig

Printre lacrimi

Hei, Hallelujah

M-ai dus de la 30 de grade, 30 de grade, 30 de grade, 30 de grade

La 0-0 grade, 0-0 grade, 0-0 grade, 0-0 grade.

Prea multe n-ar fi de zis

Nu poți reaprinde un foc ce deja s-a stins,

Că în zilele și nopțile de vară,

Erau 30 de grade și în noi, dar și afară

Stai așa, acum este frig și vântul bate

Stai așa, e sub 0-0-0 grade,

Știi că vremea trece, dar oamenii nu se schimbă

Tu de ce-ai vrut să mă schimbi, să te uiți la mine ca-n oglindă?

Am înghețat, dar n-am să ți-o spun
Nu mai e soare, sunt singur pe drum
Nu mai am aer și-aș vrea să te sun
Dar dac-ai răspunde, n-aș ști ce să-ți spun
Un gest dac-ai face, ai ști că acum
Ai schimba viitorul și vremea din jur
De la 0-0 grade la 30 de grade, 30 de grade, 30 de grade.

Se spune c-atunci când plouă, cerul plânge
Și când inima-i rănită, plânge cu lacrimi de sânge
Era soarele pe cer, între noi vreme de plajă
Peste 30 de grade și-amândoi cuprinși de vrajă
Stai așa, acum este frig și vântul bate
Stai așa, e sub 0-0 grade
Până și îngerii urlă, când văd cât de rău ne doare
Cică tot rău-i spre bine și nimic nu-i la-ntâmplare.

A FOST ODATĂ

*Nu mai există basme, nici eu nu mai exist
Balaurul e șmecher, iar Făt-Frumos e trist.
Cu cât urcăm în vârstă, ne suntem mai străini
Te duci, copilărie, și devenim haini.
Bunica și bunicul ce mă-nveleau cântând
Sunt două cruci de piatră și tac pe sub pământ
Și mai era și crângul, și-un râu, și niște tei
Te duci, copilărie, pe toate mi le iei.*

Te rog o clipă să mai stai,
Fă o minune să mă nasc din nou pe 9 mai
Să cresc cu mingea în spate la bloc,
Să fur de prin grădini caise verzi și flori de soc,
Să iubesc prima zăpadă,
Să stau cu orele în ger cu sania pe stradă.
Fă cumva, du-mă-napoi la școală
Să-mi corup colegii toți să lăsăm iar clasa goală
Dă-mi din nou vreo 14 ani,
Ca să m-apuc de rap cu visuri în cap și fără bani
Fă-mi părinții cum au fost,

Tineri și buni, m-au ținut la adăpost.
Adu-mi poveștile de seară
Ce m-adormeau așa frumos ca greierii de-afară,
Nu mă trezi în lumea asta ce-i plină de fiare
Copilărie, iartă-mă c-am vrut să fiu om mare.

Făceam pe-atunci războaie cu săbii mici de nuc,
Iar după bătălie, mergeam să bem un suc.
Azi ne-omorâm pe bune prin diferite căi
Te duci, copilărie, și devenim mai răi.

Mi-atât de dor de sărbători,
De bradu' din sufragerie și de colindători,
De-un ceai de tei, hei, de zâne și zmei,
De flori de gheață ce-mbrăcau geamul în polei.
Îmi lipsesc cărțile din dormitor
Și serile-n familie la televizor.
Cel mai frumos parfum venea din cozonaci
Ce ieșeau din mâinile mamei mele dragi.
Mergeam să luăm în fugă gumă cu surprize,
Apoi le jucam la cărți în câteva reprize
Și nu știam de bani, răutate sau nevoi.
Copilărie, unde fugi? Întoarce-te-napoi,
Că m-ai lăsat să cresc, fără să mă opresc
Și-acum numai în gânduri pot să copilăresc
Că-mi văd în oglindă fire albe, primul rid
Te rog, dă-mi înapoi anii ce s-au dus rapid!

Din tinda casei mele, când mama îmi vorbea
Fugeau din boltă norii și soarele zâmbea,
Iar tata, orice teamă din vis mi-o spulbera
Te duci, copilărie, cu fericirea mea.

Copilărie, sinonim cu fericire,
Sinonim cu strălucire, acum doar o amintire,
Amintirea orelor pierdute prin cartier,
Pe la scări de bloc sau jocuri prin șantier.
(Doar tu) prima dragoste mi-ai dat
Primele emoții, primii fluturi în stomac
Tu, la fel de tânără, eu m-am schimbat
Tot cu tine mi-am luat primu' pumn ce m-a
făcut bărbat.

Și mi-ar plăcea să stăm la masă la o vorbă de bine,
Să-mi spui să mai rămân aici, să nu mai fug de tine
Grăbește-te, te rog, că se face târziu
Nu mă căuta când eu n-o să mai fiu.

Mi-e grea maturitatea, mi-e greu să fiu docil
Aș da orice pe lume, să redevin copil.